

на млади чувства, но... като видѣлъ той Дойчина,
дъщеря си и милъ сина, попоглади си брадата и
извика къмъ гората:

Горо, горо, майко мила,
Толкозъ годинъ си хранила
Мене, горо, юнакъ стари
Съ отборъ момци и другари, —
Храни, горо, таквизъ чада,
Дордѣ слънце въ свѣтътъ гледа;
Дордѣ птичка въ тебе пѣе,
Тозъ байракъ да се вѣтрѣе!

Бащиното чувство е чувство народно, когато то
е чувство хайдушко; бащината благословия е благо-
словия божа, когато тя е благословия юнашка.

Юнакътъ ни говори и въ друга една поема, не-
забравяна отъ поколѣннията, но не оцѣнена отъ наша-
та литературна критика: тази поема ни рисува единъ
моментъ на българската природа и единъ моментъ отъ
тежката скръбъ на човѣкътъ-робъ. Въ Зададе се
облакъ тъменъ... — човѣшкото битие се слива съ
битието на природата, по промѣнитѣ въ която понѣ-
кога народътъ гадае своята сждба. Тѣнкиятъ познавачъ
на българската народна душа умѣе да провежда коре-
лация между вѣрването на простолюдина и естествен-
нитѣ промѣни въ природата; а естетическо впечатлѣние
Ботйовата пѣсень ще получи чрѣзъ художествени ан-
титези. Пластичнитѣ изкуства си служатъ съ боитѣ за
да прѣдадатъ всевъзможни тонове, които открояватъ
битието на идеята; поетътъ си служи съ антитези, за-
щото при тѣхъ по-релефно изпква красотата въ
изкуството.

Зададе се облакъ тъменъ
Отъ къмъ гора, отъ Балкана:
Дали ще е дъждецъ дребенъ,
Или ще е буря страшна?